

گفت وگوی «جوان» با محمدرضا گرایي، تنها طلایي کاروان کشتي ايران در المپيک ۲۰۲۰

طلای پاریس ۲۰۲۴ را هم می‌خواهم

سختگیری‌های «بنا»نبود، کشتی‌فرنگی پیشرفت نمی‌کرد

گفت‌وگو شبنوآوردوی

آخرین بار ۹ سال پیش بود که کشتی‌فرنگی ایران با درخشش در بازی‌های المپیک به مدال طلا رسید. در بازی‌های ۲۰۱۲ شاگردان محمدبنا گل کاشتنند و با سه طلا، شاهکاری به پادماندنی از خود به ثبت رساندند. اما روند موفقیت‌های فرنگی‌کاران ما در ریوی ۲۰۱۶ متوقف شد تا جایی که در برزیل دستان به خورشنگ‌ترین مدال نرسید و به جز دو مدال برنز عایدی نداشتیم. با این وجود کشتی‌گیران فرنگی طی سال‌های اخیر دست از تلاش نکشیدند و برای بازگشت به روزهای خوب گذشته جنگیدند. سکان هدایت این تیم باز هم به آقای خاص سپرده شد تا با روش خودش سهمیه‌های المپیک را قطعی کند و بعد از آن نیز شاگردانش را برای حضور در توکیو ۲۰۲۰ مهیا سازد. این دوره المپیک با مشقت‌های زیاد برگزار شد. شیوع کرونا همه برنامه‌ها را به هم ریخت تا جایی که زاپنی‌ها و کمیته‌بین‌المللی المپیک چارهای جز تعویق یکساله بازی‌ها نداشتند. کشتی‌گیران بعد از چند ماه بلا تکلیفی اردوها یشان را پشت درهای بسته و در قرنطینه کامل بر گزار کردند. مدعیان برای رسیدن به دوندبه تیم ملی مسابقات زیادی را پشت سر گذاشتند و در نهایت موفق شدند در لیست المپیکي محمد بنا حضور داشته باشند. محمدرضا گرایي یکی از همان جوان‌های سختکوشی است که با ممارست زیاد نماینده وزن ۶۷ کیلوگرم کشتی‌فرنگی ایران در المپیک شد. ملی‌پوش شیرازی به همراه برادرش سال‌ها منتظر تحقق این رؤیا بودند و در توکیو چشم همه به محمدرضا و برادرش محمدعلی بود. اگر چه محمدعلی گرایي به رغم همه تلاش‌هایش نتوانست به سکو برسد و مدالی کسب کند اما برادر کوچک‌تر با قدرت به میدان رفت و یک تنه همه حریفان را شکست داد و مقتدرانه قهرمان المپیک لقب گرفت. محمدرضا گرایي ۲۵ ساله در حالی توانست تنها طلای کاروان کشتی‌کشورمان را در المپیک ۲۰۲۰ به گردن بیاویزد که دوره گذشته المپیک فرنگی‌کاران از رسیدن به مدال طلا نا کام مانده بودند. هنوز خستگی المپیک از تن‌شان در نیامده باید به مسابقات جهانی بروند و برادران گرایي دوشانس مدال‌ما در تروژ محسوب می‌شوند. تنها طلایی کشتی ایران در المپیک توکیو در گفت‌وگو با «جوان» از اهدافش برای تکرار این افتخار در المپیک پاریس و قهرمانی جهان سخن گفت.

تنها طلایی کاروان کشتی ایران در بازی‌های المپیک بودن چه حسی دارد؟

برای اینکه به این افتخار دست پیدا کنم مثل سایر مدال‌آوران سختی‌های زیادی را تحمل کردم و خدا را شاکرم که در توکیو با کسب یک مدال طلا ثمره تلاش‌هایم را گرفتم. کشتی ورزش اول ایران است و انتظار از این رشته بسیار بالاست. هر کشتی‌گیری که روی تشک می‌رود، مردم منتظرند مسابقه را ببرد و خورشنگ‌ترین مدال را به دست بیاورد. همین مسئله مسئولیت‌مان را در المپیک سنگین‌تر می‌کرد.

حق کشتنی ایران کسب مدال‌های بیشتری در المپیک نبود؟

دقیقاً همینطور است. با پتانسیلی که کشتی‌ما دارد و نگرانی که اعزام شده بودند باید مدال‌های بیشتری به دست می‌آوردیم. به نظرم استحقاق کشتی ایران در المپیک توکیو کسب حداقل دو تا سه مدال طلا بود. منتها نشد که این خواسته محقق شود. خدا را شکر که توانستم یک طلا برای تیم ملی کشتی‌فرنگی به دست بیاورم و سر بلند شوم. امیدوارم روند موفقیت‌هایم همچنان ادامه داشته باشد و در مسابقات جهانی پیش‌رو و همچنین المپیک پاریس باز هم بتوانم برای تیم کشورم بدرخشم و تعداد مدال‌های طلایم را افزایش دهم.

صعود شما به فینال و موفقیت در مسابقه آخر دل مردم را شاد کرد. از بازی‌هایی که در توکیو انجام دادید بگوئید.

بهترین‌های جهان برای رسیدن به سکو و گرفتن مدال با به المپیک

می‌گذارند. همین مسئله است که سطح مسابقات را به شدت بالا می‌برد به طوری که هیچ ورزشکاری حق اشتباه ندارد و با کوچک‌ترین غفلی رؤیایهایمان به باد می‌رود. من هم این واقعیت مهم را به خوبی می‌دانستم و می‌دانستم نباید فرصت را از دست بدهم. طبق قرعه کشی بازی‌ها، من در دور اول قرعه استراحت داشتم. در دور دوم به رقیبی از کلمبیا خوردم. با تمام قوا مقابلش قرار گرفتم و با برتری ۹ بر صفر شکستش دادم. سخت‌ترین رقیبم در یک چهارم نهایی حضور داشت و برای آنکه بتوانم استایلر آلمانی را از پیش‌رو بدرارم، انرژی زیادی مصرف کردم. بازی بسیار نزدیک بود و اگر تمرکز من از دست می‌دادم همه چیز تمام می‌شد. خوشبختانه از این نبرد هم پیروز بیرون آمدم و به نیمه نهایی رسیدم. رامازز وئیدزه گر جستانی را مقتدرانه شکست دادم و به بازی اصلی یعنی فینال صعود کردم. او همان کسی بود که قهرمان جهان را حذف کرده بود ولی مقابل من حرفی برای گفتن نداشت. می‌دانستم که باید نصیب اف اکراینی را هم ببرم تا دستم به طلای المپیک برسد. هرچه در توان داشتم گذاشتم و با هشت امتیاز اختلاف روی سکوی قهرمانی ایستادم تا دیگر حرف و حدیثی باقی نماند.

پیروزی بر حریفان در مسابقات کشتی المپیک آن هم با اختلاف زیاد کار آسانی نیست. چطور به این سطح از آمادگی رسیدید؟

مطمئناً آمادگی برای بازی‌های المپیک یک شبه به دست نمی‌آید. اگر بخواهید در این آوردگاه بدرخشید مجبورید سال‌ها ممارست کنید و تمرین سخت و طاقت‌فرسا را به جان بخرید. همانطور که اشاره کردم قهرمانی در المپیک حاصل زحماتی بود که کشیده بودم. من و برادرم از نوجوانی رؤیای حضور در المپیک را داشتیم. باز هم خدا را شکر می‌کنم توانستم زحمات برادرم در این سال‌ها را با قهرمانی در المپیک جبران کنم.

محمدعلی گرایي برادر بزرگ‌تان هم یکی از المپیک‌های کشتی‌فرنگی بود و قبل از شما هم مسابقه داد ولی شکست خورد. این موضوع روی شما تأثیر منفی نگذاشت؟

مسلماً تأثیر داشت. محمدعلی یکی از شانس‌های طلا محسوب می‌شد ولی اوضاع آنگونه که می‌خواست نشد و شرایط به ضررش تغییر کرد. او در مسابقه سوم مقابل حریف گرجستانی از ناحیه بینی مصدوم شد. بحث ناآواری‌ها در مسابقات برادرم را نیز نباید نادیده گرفت. نماینده اتحادیه جهانی از مجارستان بود و در کار قضاوت دخالت کرد. با اعمال نفوذ او کشتی‌را از دست محمدعلی درآوردند و گر نه او کسی نبود که به این شکل شکست بخورد. فردای آن روز برادرم خودش من را جمع و جور کرد و حرف زد تا بتوانم کشتی‌های قابل قبولی بگیرم. خوشبختانه همینطور هم شد و به هدفم رسیدم.

برادر تان با چه شیوه و روشی بعد از ناکامی خودش به شما روحیه داد تا روی سکوی قهرمانی بروید؟

خب مسا رو حیم‌مان به هم بسیار نزدیک است و سال‌هاست که با هم عضو تیم ملی هستیم. محمدعلی در روز مسابقه بسیار تلاش کرد و مرتب می‌گفت اگر من موفق به کسب مدال نشدم تو باید حتماً موفق شوی و مدال بگیری. از آنجا که قبلاً تجربه کشتی گرفتن با استایلر آلمانی را داشت نکات مهمی را به من گوشزد کرد که در جریان مسابقه از آنها استفاده کردم.

نمای نزدیک

۹ سال بعد از سالتو بار انداز لندن

فریدون حسن

مثل همیشه همه منتظر شروع کشتی بودیم. داستان تکراری تمام المپیک‌ها و بازی‌های آسیایی. هر چند که در توکیو جواد فروغی سیبل را نشانه رفت که همه غافلگیر شدیم اما باز هم تا هم تا شروع کشتی حسرت به دل ماندم و کسی مدال نیاورد. تا مثل همیشه منتظر شروع رقابت‌های کشتی باشیم و باز هم به این نتیجه برسیم که این کشتی است که بار مدال آوری تمام ورزش ایران را به دوش می‌کشد.

در کشتی هم تمام نگاه‌ها متوجه یک وزن بود، آن هم در آزاد نه فرنگی، همه منتظر طلای حسن یزدانی بودند. تعجب هم نداشت حتی در فرنگی هم اینقدر که به کسب مدال دیگران امید بسته بودیم چشمانم آب نمی‌خورد که جوان شیرازی تیم بتواند جور بقیه را بکشد. وقتی برادر بزرگ‌تر سنجاب پرند را زد، دیگر برای همه مسجل شد که طلا مال اوست و شاید حتی کسی فکرش را هم نمی‌کرد که محمدرضا قرار است جور بقیه را بکشد، حتی جور محمدعلی را. محمدرضا گرایي اما کاری کرد که برای همیشه در ذهن علاقه‌مندان کشتی ماندگار شد؛ کار بزرگی که کسی از او توقع نداشت به‌خصوص اینکه شاهد ناکامی برادر هم بود و همین مسئله فشار را روی او بیشتر از قبل کرده بود.

محمدرضا تنها طلایی کشتی ایران در توکیو شد تا باز هم باور کنیم که همیشه باید منتظر غافلگیری باشیم. درست مثل ریو ۲۰۱۶ که یزدانی غافلگیرمان کرد. توکیو اما میدان محمدرضا گرایي بود تا باز هم محمد بنا لیخن‌دزتن زن به سالتو بار انداز شاگردش دهد و پرچم ایران در بلندترین نقطه قرار گیرد. ۹ سال طول کشید تا او دوباره یکی از شاگردانش را طلایی ببیند. المپیک ۲۰۱۲ لندن بود که وقتی نوروزی فینال را برد، بنا را سالتو بار انداز کرد و حالا نوبت گرایي بود که علاوه بر تکرار آن خاطره خوش یاد روزهای سخت المپیک ریو را برای همیشه از ذهن محمد بنا پاک کند.

سرمربی تیم ملی کشتی فرنگی به سختگیری شهره‌است. این مسئله ملی‌پوشان را اذیت نمی‌کند؟

سختگیری‌های بنا نبوده، پیشرفت‌های این چند سال کشتی فرنگی محقق نمی‌شد. با حضور محمد بنای این رشته رشد چشمگیری داشته و سهم او در این مسئله بسیار پررنگ بوده‌ است. نظم و انضباط برای سرمربی اهمیت زیادی دارد و اگر او روی برخی مسائل تأکید دارد، قطعاً به نفع تیم ملی است.

هدف‌گذاری بعدی شما چیست؟

مدال آوری در المپیک از هر رویدادی مهم‌تر است. هدف بعدی من کسب دومین طلای این بازی‌ها در پاریس ۲۰۲۴ است ضمن اینکه برای قهرمانی در جهانی‌نروژ نیز همه تلاشم را به کار خواهم گرفت.

از مسابقات جهانی‌نروژ بگوئید. تیم ملی کشتی فرنگی بعد از المپیک یک رویداد مهم دیگر را پیش رو خواهد داشت.

من و برادرم در نروژ آن‌شاءالله به روی تشک خواهیم رفت و با رقبای قدر جهانی مصاف خواهیم داد. در مدت زمان باقی مانده فشار تمرینات بیشتر می‌شود، حریفان را آنالیز می‌کنیم و سعی‌مان بر این است تا با بالاترین سطح از آمادگی به مسابقات اعزام شویم. فاصله بین دو رویداد بسیار کم است منتها برنامه‌ریزی و هدف‌گذاری‌های لازم برای اعزام به جهانی شده‌ است.

از شرایط رسیدگی به کشتی ایران رضایت دارید؟ در نظر شما توجه مسئولان به ورزش اول کشور کافی است؟

عملکرد کاروان ایران در بازی‌های ۲۰۲۰ را بررسی کنید. در این دوره ورزش‌شکاران اعزامی سه طلا، دو نقره و دو برنز به ارمان آوردند. از این هفت مدال چهار مدال را کشتی برای ورزش ایران به دست آورد. هرچند که انتظارات از کشتی بیشتر از اینها بود و کشتی ایران شایستگی کسب مدال‌های بیشتری را داشت ولی باز هم عملکرد خوبی در زاین به ثبت رساند. حال که المپیک تمام شده انتظار می‌رود مسئولان ارشد ورزش از همین حالا به فکر رشته‌های مدال آور به ویژه کشتی باشند تا قدراسیون کشتی در اجرای برنامه سه‌ساله خود موفق شود. سه سال تا المپیک پاریس زمان داریم و مسئولان باید توجه‌شان به کشتی را افزایش دهند. در این صورت قطعاً در بازی‌های ۲۰۲۴ تعداد مدال‌ها افزایش خواهد یافت.

پاداشی را که فدراسیون کشتی وعده داده بود، دریافت حرفه‌ای را می‌دهد و باری از دوشش برمی‌دارد؟

اتصافاً فدراسیون تاکنون به قول‌هایی که داده عمل کرده و پاداش مدال‌آوران به حسابمان واریز شده‌ است. آقای دبیر رئیس فدراسیون و حمید سوربان به جد پیگیر مشکلات و مسائل کشتی هستند. بحث اشتغال مدال‌آوران کماکان به قوت خود باقی است و این موضوع برای همه ما اهمیت دارد. من هم دغدغه شغل دارم ولی در این مدت آنقدر درگیر تمرینات و آماده‌سازی برای المپیک بودیم که وقت نکردم پیگیر شغل دیگر باشم. ما دائماً در اردو هستیم و هنوز از المپیک نیامده‌ایم به مسابقات جهانی برویم. آن‌شاءالله بعد از جهانی‌نروژ ببینیم مسئولان به قول‌هایشان عمل می‌کنند یا نه.

تعویق یک ساله المپیک به سود کشتی ایران تمام شد یا به ضرر؟

این تعویق هم برای همه کشورها یکسان بود. نیاز داشتیم در این مدت هم خودمان را از کرونا مصون نگه داریم و هم برای اعزام به المپیک مهیا شویم. کار سخت بود ولی در کل به سود کشتی ما بود. بچه‌های ما جوان و کم‌تجربه بودند و خیلی میدان ندیده بودند. در این مدت زمان داشتیم تا قبل از شروع بازی‌های المپیک به مسابقات بیشتری اعزام شویم و حضور در چند میدان بین‌المللی را تجربه کنیم. اینگونه بود که تجربه بیشتری پیدا کردیم و از این حیث می‌توانم بگویم تعویق یکساله به نفع کشتی فرنگی تمام شد.

حضور محمد بنا در تیم ملی یک نعمت بزرگ محسوب می‌شود. راهنمایی‌های او به عنوان سرمربی و حمایت‌های

کادر فنی تا چه اندازه در موفقیت شما نقش داشتند؟

بخش اعظم زحمات به دوش سرمربی تیم ملی و کادر فنی بود، تلاش شبانه‌روزی آنها را همه دیده‌ام. مربیان در اردوها بالای سر بچه‌ها بودند و با جدیت و تمرکز بالا تمرینات ملی‌پوشان را زیر نظر داشتند. مربیان در رأس آنها آقای بنا با تمام وجود برای موفقیت تیم کوشیدند. جادارد از همه آنها تشکر و قدردانی کنم. امیدوارم با عملکردمان در توکیو بخشی از زحماتشان را جبران کرده باشیم. آن‌شاءالله با قهرمانی تیم در مسابقات جهانی‌نروژ یک افتخار دیگر رقم بزنیم.

راه جان خریدم ولی خوشحالم که بخشی از محبت‌های خانواده‌ام را در توکیو جبران کردم.

اوضاع کرونایی حاکم بر زاین شرایط برگزاری بازی‌ها را تغییر داده بود. نحوه میزبانی این کشور و برگزاری مسابقات را چطور ارزیابی می‌کنید؟

کرونا برای کشورها و همه دنیا بحران آفرین بوده و اغلب کشورها با مشکلات زیادی روبه‌رو هستند. قطعاً برگزاری المپیک در این اوضاع برای هر کشوری سخت است. با این حال زاین به خوبی از عهده این مسئولیت برآمد و توانستند بازی‌ها را برگزار کنند. شرایط در توکیو از نظر کرونایی قرمز بود به همین خاطر سختگیری‌های زیادی انجام شد. همه ورزشکاران مجبور بودند مقررات و پروتکل‌های بهداشتی را کاملاً و با دقت رعایت کنند. با وضعیتی که زاین داشت سختگیری‌های بهداشتی و کرونایی کاملاً طبیعی بود. خب مقررات اسفت و سخت‌اجرامی کردند ولی کار برای ورزشکاران خیلی سخت نبود. از طرفی این شرایط برای همه کشورها یکسان بود و کسی حق تخطی از قوانین را نداشت. البته هدف از اجرای قوانین چیزی نبود جز حفظ سلامت ورزشکاران، مربیان و تیم‌ها.